

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 69.439 van 5 november 1997

A. A. 69.169/VI-13.256

In zake : **de Proefbank voor vuurwapens,**
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe FRAIPONT, advocaat,
rue Charles Morren 4
4000 Luik,

tegen :

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door de Minister
van Verkeer en Infrastructuur,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Bernard RENSON, advocaat,
Jachtlaan 132
1040 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 29 mei 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij "de Proefbank voor vuurwapens" de nietigverklaring vordert van de impliciete beslissing tot afwijzing van het aan de verwerende partij gerichte verzoek om "de bedragen vast te stellen voor de werken met betrekking tot perceel I van de tweede fase" in het kader van de wet van 6 juli 1948 waarbij het herstel van de oorlogsschade aan de goederen noodzakelijk voor een openbare dienst of voor het nastreven van een doel van algemeen nut ten laste van de Staat wordt gelegd.

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer THIBAUT, adjunct-auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 23 mei 1997, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 18 september 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven, en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 15 oktober 1997;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Ph. FRAIPONT, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. B. RENSON, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van Mevr. HAUBERT, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het onderhavige beroep :

1. Op 18 mei 1946 is op verzoek van de verzoekende partij door een architect-expert een verslag

opgesteld over de schade die tijdens de Tweede Wereldoorlog aan haar installaties is aangebracht.

2. Op 8 mei 1962 is aan de verzoekende partij meegedeeld dat het Bestuur van de Stedebouw en de Ruimtelijke Ordening op basis van de genoemde wet van 6 juli 1948 de schade aan de goederen die noodzakelijk zijn voor een openbare dienst moet vergoeden.

3. Vanaf 29 januari 1969 doet de verwerende partij achtereenvolgens verschillende "vaste beloftes" van schadevergoeding. Nadat elke fase van de werken is uitgevoerd en de schuld effectief betaald is, bedraagt het gedeelte dat effectief door de Staat ten laste is genomen, 584.229, 10 frank (valuta 1939) van de oorspronkelijke vordering.

4. Na een beslissing van de verwerende partij dd. 5 februari 1980, blijft een overschot van 156.889 frank (valuta 1939) beschikbaar.

5. Op 19 september 1990 beslist de verwerende partij, ingevolge de aanvraag van de verzoekende partij om een tegemoetkoming voor nieuwe werken, dat de bijdrage van de Staat voor de leveringen die onder perceel II vallen, als vergoeding voor oorlogsschade, 6.237.905 frank zonder BTW bedraagt, en dat over perceel I (werken) later zal worden beslist.

6. Op 4 december 1991 zendt de verzoekende partij documenten over aan de verwerende partij met betrekking tot de werken van het genoemde perceel I en vraagt zij dat het niet gebruikte beschikbare saldo voor perceel II overgeheveld wordt naar perceel I.

7. Op 17 augustus 1992 deelt de verwerende partij de verzoekende partij mee dat de aanvraag om een

financiële tegemoetkoming genoteerd is en dat de problematiek van de oorlogsschade grondig wordt onderzocht.

8. Op 28 april 1994 voegt de verzoekende partij nieuwe stukken bij het dossier en stuurt zij een bestek van 4.734.641 frank voor de werken van perceel I.

9. Op 30 november 1995 maant de verzoekende partij de verwerende partij per aangetekend schrijven aan om de bedragen vast te stellen voor de werken betreffende perceel I, waarvan sprake in de brieven van 4 december 1991 en 28 april 1994.

10. Op 22 mei 1996 beslist de bestuurscommissie van de verzoekende partij, nadat een reactie op de aanmaning was uitgebleven, bij de Raad van State beroep in te stellen tegen "de impliciete beslissing tot afwijzing" van het verzoek om de oorlogsschade vast te stellen, aangezien er geen antwoord was gegeven op de aangetekende brief van 30 november 1995;

Overwegende dat de verwerende partij een exceptie van onbevoegdheid opwerpt; dat zij aanvoert dat de Raad van State niet bevoegd is voor beroepen tot vergoeding van oorlogsschade; dat zij stelt dat "de rechten die bij de wet van 6 juli 1948 zijn ingevoerd, erkend zijn als politieke rechten", en dat alleen de gewone rechtbanken bevoegd zijn voor geschillen betreffende zulke rechten;

Overwegende dat de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij "zich vergist in het onderwerp van het beroep" aangezien zij "ervan uit lijkt te gaan dat de verzoekende partij er met dat beroep voor wil zorgen dat erkend wordt dat zij krachtens de wet van 6 juli 1948 recht heeft op vergoeding wegens oorlogs-

schade"; dat zij uiteenzet dat volgens de procedure die van toepassing is inzake vergoeding van oorlogsschade, zodra principieel erkend is dat iemand recht heeft op een vergoeding wegens oorlogsschade, de aanvrager het bestuur een technisch dossier moet overleggen betreffende de werken die hij wil uitvoeren opdat dit bestuur, op grond van het voorafgaandelijk erkende recht, een beslissing neemt omtrent de bedragen die het bereid is te dragen in het kader van de geplande werken, voordat de aanvrager de werken start en vervolgens het bestuur vraagt de bedragen te storten; dat de verzoekende partij erop wijst dat dat het onderwerp was van het verzoek gericht aan de verwerende partij, waarop geen reactie is gekomen, de aanmaning van 30 november 1995 ten spijt; dat zij voorts stelt dat, overeenkomstig artikel 14, tweede lid, van de op 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State, "het stilzwijgen van de overheid nadat haar op 30 november 1995 een aanmaning was gestuurd, een impliciete afwijzingsbeslissing is, en bijgevolg een weigering van de verwerende partij om in verband met de werken in onroerende staat van perceel I van de tweede fase een beslissing te nemen (...), over de bedragen die zij bereid is ten laste te nemen op grond van het recht van verzoeker dat van tevoren principieel was erkend krachtens de wet van 6 juli 1948 betreffende de vergoeding van oorlogsschade aan goederen die noodzakelijk zijn voor een openbare dienst";

Overwegende dat de vaststelling van de bedragen van de vergoeding geen eenzijdige beslissing is die de totstandkoming van een subjectief recht voorafgaat, maar tot doel heeft de inhoud zelf van dat recht te bepalen; dat een geschil met betrekking tot zulk een beslissing niet los kan worden gezien van de betwisting van het subjectief recht zelf;

Overwegende dat de Raad van State niet bevoegd is om de schadevergoedingen waarover het geding loopt toe te kennen of om kennis te nemen van de vordering tot nietigverklaring van de impliciete weigering om het bedrag ervan vast te stellen, omdat de erkenning en de invulling van een subjectief recht waarvan verzoeker zich houder noemt het echte onderwerp is van het beroep; dat de Raad van State zich onbevoegd dient te verklaren,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op vijf november 1900 zevenennegentig door :

de HH.	CLOSSET,	kamervoorzitter,
	HANSE,	staatsraad,
	LEWALLE,	staatsraad,
Mevr.	NOTEBAERT,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.